

ÁLLATI FÉRJ

(Holló – Corvus corax corax)

Van, amiről nem lehet beszélni,
De arról is beszélni kell,
Még ha nem is azon a nyelven,
Amelyen beszélni lehet róla,
Hanem egy másikon,
Amelyen elmondhatatlanok a dolgok,
Elmondhatatlan mindaz,
Ami velünk történt,
Hiszen semmi sem múlik el jeltelenül,
Minden atom megőrzi a világ
Egyszervolt elrendezését
Az idő alakuló gyurmájában.

(A vállamra hajtotta fejét,
Tenyerét a mellkasomon pihentette,
És komoly volt, iszonyatosan komoly.)

Nem szeretnék azonban ember lenni.
Embernek lenni elviselhetetlen.
Tudatában lenni annak a képességnek,
Hogy kiírthatom az egész világot,
Hogy ezer meg ezer faj pusztulása
Semmi máshoz nem köthető,
Csakis az emberi léthez.

(A fekete szem mélységéhez van
Hasonló ezen a Földön?
Van szebb, mint egy sötét,
Értelmesen csillogó női szempár?)

Ó, a nemesítés borzalma,
Lehet-e egyáltalán beszélni erről
Egy embernek?
Ha képes lennél meghallani
58 Az ún. kultúrnövények és az ún. háziállatok
Hangját, ha képes lennél megérteni,
Mit üvöltenek egyfolytában:
Túl sok az élet, jöjjön már a halál,
Ezt üvölti minden lény,
Akit sorsa az ember mellé kényszerített.
Mindegyik feje egy-egy hangyaboly,
És a rettegés saját testétől,
Amely nem a sajátja.

(Felült az ágyban,
Oldalra vetette fekete,
Szinte már lilás árnyalatú haját.
Szenvedélyes.
Nincs jobb szó rá,
Szenvedélyesen.)

Mit tudtok egyáltalán a madarokról?
Mit tudtok arról a 165 millió évről,
Amikor a dinoszauruszok uralták
Az ökoszisztémát?
Az aszteroidabecsapódás-elméleten
Túl mit tudsz mindarról,
Amiről minden madár tud,
És soha senki nem fog beszélni róla.
Lebecsülitek a másféle lényeket,
Mert emberek vagytok, és tudományos
Konstrukcióitok, állatkísérleteitek,
Mészárszékeitek tele vannak megvetéssel
És göggel a másfajta lények iránt.
Hetvenmillió éve városaink voltak,
Tele felhőkarcolóval,
Hetvenmillió évvel ezelőtt
Az Ogle-TR-56b-re szerveztek
Csoportos kirándulást a kisiskolásoknak,
És ezer évig éltünk.

(Most van ideje a félelemnek,
Amikor félni kezdesz attól,
Akibe szerelmes vagy és
Aki szerelmes beléd.)

59

És kiirtottunk mindent a Földön,
Ami utunkban állt vagy éppen
Gondatlanságból, és élveztük a
Világegyetem jeges csendjét.

De szerencsére jöttek mások, akik torkig voltak
A nagy tökéletességünkkel, és nyolcvanezer
Évig csak a párhuzamos idősíkok
Elméletén dolgoztak, a civilizáción,
Amely nem irt ki más Lényeket.

Akkorra már a lakosság döntő többsége
Elfogadta a genetikai mutációt,
Amelynek következtében ezt a testet
Kaptuk tudósainktól, a gyönyörű,
Könnyed madártestet, és a lázas pusztítást,
Amelynek minden múzeum és gyártelep,
Minden város és fegyver áldozatul esett,
És a végén hatalmas, mindent elborító
Robbanásban enyészett el civilizációnk,
Átadva helyét fának, gyümölcsnek,
Reszkető lombsusogásnak.

És utána sejtet, mi következett?
Mi hatvanmillió évig élveztük a Földet,
A természetcsodát, a regresszió örömét,
A regresszió magasrendű boldogságát
Madárként, érthetetlen nyelven
Elbeszélve és megörökítve az enyészetnek
A folyamatos, az elmondhatatlan gyönyört.

Aztán megjelent az első hominida,
És azóta rettegve nézzük az embert,
És azóta rettegünk, hogy lesz-e ereje
Ennek az új fajnak az új toleranciára.